

hou to býti práce nejrůznějších živností, neboť zákon neobsahuje v této příčině žádného dalšího omezení a právě proto nelze z tohoto privilegia, při němž otázka příbuznosti živnosti nepadá na váhu, ničeho dovoditi pro posouzení, jsou-li ty které živnosti příbuzné.

A tvrdí-li stížnost, že truhlář má a musí míti způsobilost k provozování živnosti natěračské, poněvadž téměř všechny své výrobky natírá, a usuzuje-li z toho, že není odborného důvodu, proč by truhlář měl býti omezen na natírání svých vlastních výrobků, stačí poukázati na to, že se od truhláře právě vzhledem k ustanovení § 37 ž. ř. průkaz této způsobilosti nepožaduje, že však k nastoupení a s a m o s t a t n ě m u provozování živnosti natěračské jako živnosti řemeslné se vyhledává tento formální průkaz, jak je předepsán v § 14 a násl. ž. ř.

Z těchto důvodů nelze uznati, že by úsudek žal. úřadu o tom, že živnost truhlářská a natěračská nejsou příbuzny, odporoval zákonu.

Vad řízení pak stížnost nevytýká a soud jich také neshledal. Měl žal. úřad pro svůj závěr, že tyto živnosti příbuzny nejsou, podklad v dobrodání obchodní a průmyslové komory v Čes. Budějovicích. Když však živnost truhlářská a natěračská nejsou příbuzny, pak ovšem nebylo tu zákonitého předpokladu pro udělení dispense a nelze říci, že by nař. rozhodnutí, kterým pro nedostatek takového předpokladu bylo rozhodnutí zemské politické správy dle § 146, č. 4 ž. ř. zrušeno, odporovalo zákonu.

Č. 2948.

Administrativní řízení: Pouhá reprodukce znění zákona není náležitým odůvodněním úředního rozhodnutí.

(Nález ze dne 3. prosince 1923 č. 19.253.)

V ě c: Valter T. v Brně proti zemské správě politické v Brně o povolení k přesídlení.

V ý r o k: Na říkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Výměrem z 22. května 1922 nevyhověla městská rada zem. hl. města Brna žádosti st-lově o povolení k přesídlení do Brna, poněvadž — — —

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lovo, poněvadž neprokázal nutnost bydlení v městě Brně dle § 5 zákona ze 17. března 1921 č. 118 Sb.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss toto. — — —

Odůvodnění rozhodnutí žal. úřadu nelze uznati za dostačující, a to proto ne, že pouze reprodukuje znění zákona, aniž se obírá konkrétním případem vzhledem k námitkám v rekursu proti nálezu prvé stolice vzneseným.

V tomto odvolání postavil se st-l zásadně na stanovisko, že jen vzhledem k jeho osobě dlužno posuzovati otázku, je-li jeho přesídlení do obce nutno a nikoli, je-li nutno s hlediska firmy, v jejímž podniku jest zaměstnán. Zároveň uvedl, že jest úředníkem firmy Chemická továrna na výrobu prášku Dra Ö., která má mimo závod v Badenu také závod

v Brně, že byl firmou do Brna přeložen jako účetní tamnějšího závodu, že jest mu svěřen dozor nad manipulacemi s recepty, vede dozor nad výrobou prášku a dodal, že by snad ztratil existenci, kdyby nemohl místo zastávat.

Žal. úřad však k těmto důvodům, jimiž se st-1 snažil prokázat nutnost přesídlení, žádného stanoviska nezaujal, nýbrž zamítl odvolání, aniž udal, jak dospěl k závěru, že nutnost bydlení v Brně není prokázána.

Vzhledem k tomu, že nař. rozhodnutí postrádá dostatečného odůvodnění, jest straně stížena, ne-li znemožněna právní obrana a soudu jest znemožněno toto rozhodnutí přezkoumat.

Jest tedy nař. rozhodnutí ztíženo podstatnými vadami a bylo nutno zrušiti je dle § 6 zák. o ss.

Č. 2949.

Domovská příslušnost — Státní občanství: O vzájemné souvislosti státní a domovské příslušnosti.

(Nález ze dne 3. prosince 1923 č. 20.346.)

V ě c: Ladislav Sz. v Ch. proti županu bývalé župy nitranské o domovskou příslušnost.

V ý r ů k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Slůžnovský úřad v Piešťanech výnosem z 10. března 1922 prohlásil domovský list vydaný dne 19. dubna 1921 obcí Ch. Ladislavu Sz., lékárníku v Ch., kterým jmenovanému bylo potvrzeno, že má v oné obci od 1. května 1912 domovské právo na základě § 10 uh. zák. čl. XXII : 1886, za neplatný podle ústavního zákona 236/20. Toto rozhodnutí jest odůvodněno v ten rozum, že podle § 9 cit. zákona osoby, které nabyly domovského práva v území někdejšího mocnářství rak.-uh., náležejícího nyní k čsl. republice, po dni 1. ledna 1910 a příslušely před tím domovským právem do některé obce ležící v území bývalé říše rak.-uh. mimo nynější území čsl. republiky, musí v propadné lhůtě, stanovené v čl. 1 vl. nař. z 30. října 1920 č. 601 Sb., t. j. do dne 31. prosince 1921 u příslušného politického úřadu prvé stolice podati žádost za přiznání státního občanství. V tomto případě lékárník Sz. podle domovského listu nabył domovského práva v uvedené obci v roce 1912 a měl před tím domovské právo v S., ležící v nynějším území Jugoslavie, měl tudíž po rozumu cit. zákonných ustanovení do dne 31. prosince 1921 podati si žádost za přiznání státního občanství, což se však nestalo, pročez podle § 9 cit. zákona nemůže býti považován za čsl. státního občana, což má v zápětí neplatnost domovského listu.

Apelaci, kterou proti tomuto rozhodnutí podal L. Sz., župan župy nitranské rozhodnutím z 21. srpna 1922, proti němuž směřuje stížnost, k nss podaná, zamítl a rozhodnutí slůžnovského úřadu z jeho správných důvodů potvrdil.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

V nálezu Boh. 823 vyslovil nss názor, že jedinec nemůže náležeti k některé z nejnižších organických jednotek čsl. státního svazku, totiž